

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23. novembra 2011 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci proti obvinenej **JUDr. E. K.**, pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, o dovolaní obvinenej JUDr. E. K. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 12. mája 2011, sp. zn. 3 To 67/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinenej JUDr. E. K. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 5. októbra 2010, č. k. 3 T 188/2009, bola obvinená JUDr. E. K. uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, a to na tom skutkovom základe, že:

ako sudkyňa Okresného súdu v L., vedená snahou poskytnúť neoprávnenú výhodu účastníkom konaní vedených na tomto súde pod sp. zn. 8 P 180/2004, 8 P 205/2004, 8 P 309/2004, 8 P 3/2005, spočívajúcu vo vyhovení návrhom navrhovateľov bez toho, aby na rozhodnutie boli splnené zákonom vyžadované predpoklady, konala a rozhodla tak,

že rozsudkami návrhom vyhovel, napriek tomu, že týmito rozsudkami porušila zákon, konkrétne,

a/ v konaní vedenom pod sp. zn. 8P 180/2004, týkajúcom sa navrhovateľa Ing. J. H., trvale bytom B., S., zastúpeného advokátkou JUDr. B. H., proti odporcovi nebohému T. H., zomrelému X.X. o určení otcovstva v rozpore s povinnosťami sudcu vyplývajúcimi z ustanovenia § 30 odsek 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, rozhodla dňa 20. júla 2004 rozsudkom, ktorým bolo vyslovené, že nebohý T. H. je starým otcom Ing. J. H., a to napriek tomu, že neboli dané zákonné podmienky na takéto rozhodnutie vyplývajúce z ustanovení § 1, § 2, § 3, § 19, § 84, § 120 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku a § 51 odsek 1, § 54 odsek 1, odsek 2, § 55, § 56 zákona č. 94/1963 Zb. o rodine,

b/ v konaní vedenom podľa sp. zn. 8P 205/2004 týkajúcom sa navrhovateľky Z. I., trvale bytom Š., zastúpenej advokátkou JUDr. B. H., proti odporcovi nebohému V. W., zomrelému X., o určení otcovstva, v rozpore s povinnosťami sudcu vyplývajúcimi z ustanovenia § 30 odsek 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, rozhodla dňa 08. októbra 2004 rozsudkom, ktorým bolo vyslovené, že nebohý V. W. je otcom Z. I., a to napriek tomu, že neboli dané zákonné podmienky na takéto rozhodnutie vyplývajúce z ustanovení § 1, § 2, § 3, § 19, § 120 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku a § 51 odsek 1, § 54 odsek 1, odsek 2, § 55, § 56 zákona č. 94/1963 Zb. o rodine,

c/ v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P 309/04, týkajúcom sa navrhovateľky M. T., trvale bytom Š., zastúpenej advokátkou JUDr. B. H., proti odporcovi nebohému Ľ. K., nar. X., zomrelému dňa X., o určení otcovstva v rozpore s povinnosťami sudcu vyplývajúcimi z ustanovenia § 30 odsek 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, rozhodla dňa 19. novembra 2004 rozsudkom, ktorým bolo vyslovené, že nebohý Ľ. K. je otcom nebohého R. T., a to napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky na takéto rozhodnutie vyplývajúce z ustanovení § 1, § 3, § 19, § 120 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku a § 51 odsek 1, § 54 odsek 1, odsek 2, § 55, § 56 zákona č. 94/1963 Zb. o rodine,

d/ v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P 3/2005, týkajúcom sa navrhovateľky B. P., trvale bytom Š., zastúpenej advokátkou JUDr. B. H., proti odporcovi nebohému K. F., zomrelému dňa X. o určení otcovstva, v rozpore s povinnosťami sudcu, vyplývajúcimi z ustanovenia § 30 odsek 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, rozhodla dňa 18. januára 2005 rozsudkom, ktorým bolo vyslovené, že nebohý K. F. je otcom nebohého Z. P., a to napriek

tomu, že neboli splnené zákonné podmienky na takéto rozhodnutie, vyplývajúce z ustanovení § 1, § 2, § 3, § 19, § 120 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku a § 51 odsek 1, § 54 odsek 1, odsek 2, § 55, § 56 zákona č. 94/1963 Zb. o rodine.

Okresný súd uložil obvinenej JUDr. E. K. podľa § 158 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 súd podmienienečne odložil trest a určil skúšobnú dobu v trvaní (2) dvoch rokov.

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podala obvinená odvolanie. Krajský súd v Nitre na podklade riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo, doplnil dokazovanie (odpis z registra trestov, prečítanie obsahu Rozvrhu práce Okresného súdu L. v roku 2004, prečítanie z registrov agend 8 P, 10 P, 8 C, žiadosť Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 13. novembra 2006 o udelenie súhlasu Ústavného súdu na trestné stíhanie obvinenej, sľub obvinenej) a zistil, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Odvolací súd okresnému súdu vytkol, že v rozpore s výrokom o vine, stavom dokazovania a ust. § 278 ods. 1 Tr. por. odôvodnil rozhodnutie tým, že obvinená umožnila získať neoprávnené reštitučné nároky. V trestnom konaní nebola preukázaná súvislosť medzi konaním obvinenej a uplatňovanými reštitučnými nárokmi. Odvolací súd mal za to, že bola naplnená objektívna stránka trestného činu, nakoľko medzi konaním obžalovanej (akceptovanie návrhov a ich zmien, nesprávny postup pri dokazovaní, vydanie rozhodnutí) a následkom vo forme výkonu právomoci sudcu spôsobom odporujúcim zákonu je jasná príčinná súvislosť. Obvinená konala ako špeciálny subjekt, a to v priamom úmysle porušiť záujem chránený Trestným zákonom. Úmyselnú formu zavinenia preukazuje opakované porušovanie základných povinností sudcu a hrubé porušenie procesnoprávných a hmotnoprávných ustanovení, pričom obvinená rozhodla o určení otcovstva, resp. starootcovstva napriek skutočnosti, že v knihe narodení bol zapísaný otec a k zapretiu takéhoto otcovstva nedošlo. Podľa súdu si obvinená musela byť vedomá, že takýmto určením otcovstva vznikne navrhovateľom neoprávnený prospech v rodinných vzťahoch, ako i v majetkových nárokoch. Sudcovia sú pri svojej práci povinní zvážiť všetky dôsledky svojho rozhodnutia. Zároveň právny poriadok Slovenskej

republiky nepozná právny inštitút starootcovstva ani dvojotcovstva. Konanie obvinenej bolo motivované snahou opakovane vyhovieť návrhom navrhovateľov, ktorých zastupovala tá istá advokátka, a tým im zadovážiť neoprávnený prospech.

Odvolačiaci súd mal za to, že obvinená naplnila znaky trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., keď porušila všeobecné povinnosti sudcu, procesnoprávne a hmotnoprávne predpisy, pričom o návrhoch podaných rovnakou právnou zástupkyňou rozhodla v krátkom časovom úseku. Nakoľko prokurátor nepodal proti prvostupňovému rozsudku odvolanie v neprospech obvinenej, odvolací súd bol pri ukladaní výšky trestu obmedzený rozhodnutím súdu prvého stupňa.

Krajský súd v Nitre preto rozsudkom zo dňa 12. mája 2011, č. k. 3 To 67/2010, zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenú JUDr. E. K. uznal za vinnú na tom skutkovom základe, že:

ako sudkyňa Okresného súdu L., počas výkonu svojej funkcie v rozpore so základnou povinnosťou sudcu, vyplývajúcou z ustanovenia § 30 odsek 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušiach a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v príslušnom znení, podľa ktorej pri výkone funkcie sudcu sa musí zdržať všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov

- a v zjavnom rozpore s ustanoveniami § 1, § 2, § 3, § 19, § 84, § 120 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku v príslušnom znení a ustanoveniami § 51 odsek 1, § 54 odsek 1, odsek 2, § 55, § 56 zákona č. 94/1963 Zb. o rodine, v príslušnom znení,

a/ v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P/180/2004, týkajúcom sa navrhovateľa Ing. J. H. proti odporcovi T. H. o návrhu na určenie starootcovstva, doručeného OS L. 15. júla 2004, dňa 20. júla 2004, rozhodla tak, že nebohý T. H., zomrelý dňa X. je starým otcom Ing. J. H.

b/ v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P/205/2004, týkajúcom sa navrhovateľky Z. I. proti odporcovi V. W., o návrhu na určenie otcovstva, doručeného OS L. 11. augusta 2004, dňa 8. októbra 2004, rozhodla tak, že nebohý V. W., zomrelý dňa X. je otcom Z. I.

c/ v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P/309/2004, týkajúcom sa navrhovateľky M. T. proti odporcovi Ľ. K., o návrhu na určenie otcovstva, doručeného OS L. 11. novembra 2004, dňa 19. novembra 2004, rozhodla tak, že nebohý gróf Ľ. K., zomrelý dňa X. je otcom R. T.

d/ v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P/3/2005, týkajúcom sa navrhovateľky B. P. proti odporcovi K. F., o návrhu na určenie otcovstva, doručeného OS L. dňa 7. januára 2005, dňa 18. januára 2005, rozhodla tak, že nebohý K. F. zomrelý X. je otcom Z. P., zomrelého X.

a takto svojvoľne konala a rozhodla s cieľom vyhovieť všetkým týmto návrhom, vypracovaným advokátkou JUDr. B. H., napriek tomu, že vedela, že tým poskytla zjavne neoprávnenú výhodu navrhovateľom, ktorá nemala oporu v právnom poriadku.

Krajský súd uložil obvinenej JUDr. E. K. podľa § 158 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, súd podmiennečne odložil trest a určil skúšobnú dobu v trvaní (2) dvoch rokov.

Proti tomuto rozsudku podala obvinená JUDr. E. K. prostredníctvom obhajcu dovolanie, uplatniac dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/, i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinená predovšetkým uviedla, že bola odsúdená za svoj právny názor pri rozhodovaní o určení otcovstva, pričom postupovala rovnako ako, v obdobných prípadoch, jej ďalší kolegovia. Ďalej poukázala na platnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej je na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa potrebný úmysel verejného činiteľa ako špeciálneho subjektu spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, pričom mu motív konania musí byť preukázaný.

Uviedla, že ako obvinenej je jej dávané za vinu, že svojimi rozhodnutiami umožnila neoprávneným osobám uplatniť si nároky na reštitúcie, na ktoré nemali právo, keďže išlo o osoby zaradené do kategórie kolaborantov a zradcov a ktorým bol majetok odňatý na základe B. dekrétov. Jej rozhodnutia boli zneužitú, o čom sa dozvedela z bulvárnej tlače.

Dovolatel'ka mala za to, že v konaní nie je dôkaz preukazujúci jej motív konať v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech a voči nej ako sudcovi sa zneužili prostriedky trestného stíhania.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu porušenia práva na obhajobu, obvinená uviedla, že ju sudkyňa okresného súdu nenechala súvislo vypovedať, prerušovala ju a ani v odvolacom konaní jej nebolo umožnené vyjadriť sa ku skutočnostiam kladeným jej za vinu.

Nakoľko odvolací súd nenapravil pochybenia z konania pred súdom prvého stupňa, ale skutok sám upravil v jej neprospech a čin kvalifikoval bez produkovania dôkazu ako zneužitie právomoci verejného činiteľa, odvolateľka dovolaciemu súdu navrhla, aby rozhodnutie krajského súdu zrušil, podľa okolností prípadu aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, a vec vrátil príslušnému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvinenou JUDr. E. K. nie je dôvodné.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Nitre ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvinenou prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Dovolanie bolo podané na Okresnom súde Nové Zámky, t.j. v mieste uvedenom v ustanovení § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané, tak aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytykajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinená poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, i/ Tr. por. teda, že zásadným spôsobom bolo porušené právo

na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinená JUDr. E. K. namietla, že zásadným spôsobom bolo porušené jej právo na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) tým, že sa nemohla vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, pričom ju sudkyňa okresného súdu neustále prerušovala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, po preštudovaní spisového materiálu, dospel k nasledovným záverom:

Obvinená sa k predmetnej veci vyjadrovala na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 28. a 29. januára 2010 pred Okresným súdom v Nových Zámkoch, kde uviedla, že sa cíti byť nevinná. Je stíhaná za rozhodnutie a procesný postup, pričom rozhodovala podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia.

Následne bola samosudkyňou poučená v zmysle § 257 ods. 1 Tr. por. Keďže nevyužila svoje právo nevypovedať, nasledoval výsluch zo strany prokurátora, samosudkyne a obhajcov obvinenej. Zo zápisnice z pojednávania nevyplýva, že by samosudkyňa prerušovala reč obvinenej. Obvinená takéto konanie na pojednávaní nenamietala.

Na ďalšom hlavnom pojednávaní konanom dňa 5. októbra 2010 sa obvinená opätovne vyjadrila ku skutkom kladeným jej za vinu písomným vyhotovením záverečnej reči.

Rovnako obaja obhajcovia obvinenej predniesli svoje vyjadrenia, ako i rozsiahle záverečné reči.

V odvolacom konaní na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. mája 2011 obvinená uviedla skutočnosti týkajúce sa ňou podaných dvoch trestných oznámení a incidentu so svojim motorovým vozidlom, po čom bola predsedom senátu upozornená, aby sa držala námietok voči rozsudku súdu prvého stupňa. Následne opätovne argumentovala, že konanie sa týka jej rozhodovacej činnosti a je nevinná. Po prečítaní dôkazov odpovedala na otázky člena senátu a prokurátora. Obvinená, ako aj jej obhajcovia, mali možnosť sa vyjadriť aj v rámci konečného návrhu. Súčasne bolo do spisu založené jej verejné vyhlásenie (č.l. 1466).

Zásadným porušením práva na obhajobu sa totiž rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37 Tr. por.). V prípade, ak obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, potom je splnená táto podmienka dovolania spravidla vtedy, ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním.

Obvinená mala počas celého konania dostatočný priestor na vyjadrenie sa ku všetkým skutočnostiam, pričom zo spisu nebolo preukázané, že by jej bolo bránené, resp. odopreté vykonávať svoje práva. Usmerňovanie pojednávania, prípadne kladenie otázok zo strany súdu nemožno chápať ako zasahovanie do práva vyjadriť sa ku skutočnostiam a skutkom kladeným za vinu. Ak obvinená mala za to, že je porušované jej právo na obhajobu, mala žiadať zaprotokolovanie námietky.

Nakoľko obvinenú zastupovali dvaja obhajcovia, ktorí taktiež využili právo vyjadriť sa k predmetu konania a dostatočným spôsobom obhajovali svoju klientku, obvinenej argumentácia o zásadnom porušení práva na obhajobu je nedôvodná.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z obsahu dovolania totiž vyplýva, že obvinená napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Podľa citovaného ustanovenia môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie na revíziu skutkových zistení

ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd je preto viazaný zistením skutkového stavu veci, ako ho zistil a ustálil krajský súd. V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinená JUDr. E. K. spáchala skutok tak, ako je uvedené v rozsudku druhostupňového súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, zo spáchania ktorých bola obvinená uznaná vinnou.

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť podať dovolanie len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda nie je daný.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvinenej nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinenej JUDr. E. K. na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 23. novembra 2011

**JUDr. Pavol T o m a n , v.r.
predseda senátu**

Vypracoval: JUDr. Gabriela Šimonová

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Cíсарová